

runding. En gammel, sorttjæret Baad stod opskudt paa Stranden, og i denne havde allerede alle Pigerne anbragt sig paa Tofter og langs Ræling, mens Karlene havde lejret sig rundt om i det hvide Sand. Hansine og hendes Veninder havde taget Plads yderst ude i Baadens Forstavn, der vendte ud imod Fjorden, hvor der endnu gik lidt Sø efter forudgaaende Dages Uvejr. Deres Skikkelser tegnede sig med skarpe Omrids mod det skvulpende Vand, der under Solnedgangen vuggede et bestandig dybere Purpurskær paa sine mørkeblaa, ligesom blodblandede Bølger.

Efterhaanden ankom nu ogsaa det øvrige Følge og tog Plads rundt om paa Skraaningerne. Til aller sidst — og modtaget med Jubel — viste „Gammel-Erik“ sig paa sin Krykke, humpende lyksaligt smilende ned ad Stien med sit krumme Ben og sin syge Fod, der med de mange omviklede Klude lignede et Svøbelsebarn.

Denne gamle Mand, der var Byens Stolthed og Kæledægge, havde en Historie, som i korte Træk var hele Sognets. Indtil sit fem og tredsindstyvende Aar havde Gammel-Erik været Egnens mest berygtede Slags- og Svirebroder, der oftest laa drukken omkring i Landevejsgrøfterne og hovedsagelig levede af, hvad han om Natten stjal eller røvede rundt om i Gaardene. Men siden et nyt aandeligt Liv ved Væver Hansen var bleven vakt her — muligvis tillige paa Grund af den Lemlæstelse, der samtidig ved et Svirelag havde gjort ham til Krøbling — var han paa en Gang bleven til et helt nyt Menneske, der nu levede fredeligt i Samliv med en rød Kat, overalt modtaget og hyldet som det levende Vidnesbyrd om det ny Ords undergørende Magt.

Emanuel havde skilt sig fra sine Ledsagere og sat sig op paa en Afsats højere oppe paa Skrænten. Han trængte til et Øjeblik at være ene med sine Tanker.